Frank Roger
Colecţionarul

1

A fost un week-end demențial. Vineri seara ne-au venit în vizită nişte prieteni, Eddy şi Andrew, şi ei membri ai clubului colecționarilor de cărți polițiste şi horror. Aveau cîteva cărți rare la schimb (inclusiv prima ediție din Raymond Chandler; inutil să precizez că n-am rezistat) şi am discutat ore întregi despre pasiunea noastră comună. Într-un tîrziu, după ce au plecat, Ruth se culcase deja. Sîmbătă dimineața am mers împreună la cumpărături, dar ne-am întors rapid, pentru că după-amiază aveam programat un tîrg al colecționarilor. A fost extrem de aglomerat, extrem de cald, extrem de obositor… şi extrem de scump! Cu toate astea, am găsit seria completă a unor ediții de buzunar de pe la sfîrşitul anilor '50, după care alergam de mult, precum şi cîteva afişe de film care şi-au meritat banii (sînt înnebunit după filme horror obscure din anii '70), aşa că n-am de ce să mă plîng. Duminică m-am dus la o oarecare convenție a colecționarilor de cartele telefonice, pentru că aici poți găsi cartele interesante, cu motive polițiste sau horror, care mai nou mă pasionează, aşa că am început să colecționez şi de-astea. Pentru a încheia weekendul în mod apoteotic, m-am certat cu nevastă-mea. M-a mustrat iar că adun grămezi de cărți, reviste, afişe şi benzi, că arunc prea mulți bani pe hobby-ul meu şi că nu-mi fac niciodată timp să stăm de vorbă. Nimic nou, bineînțeles. Va trebui să se obişnuiască cu gîndul că eu trăiesc pentru colecțiile mele de materiale polițiste şi horror şi, de curînd, cartelele telefonice aferente. Biata Ruth. Poate că n-ar fi trebuit să se mărite cu un colecționar înflăcărat.

2

Ce săptămînă! Miercuri seara a fost pe-aici mătuşa Rosie, dar nu ne-am întîlnit pentru că eram ocupat cu actualizarea bazei de date – cărți şi reviste – pe computerul meu bătrîn şi arțăgos şi cu aranjarea colecției de reviste astfel încît să încapă şi edițiile de anul acesta. Ruth a fost de-a dreptul furioasă că mi-am "neglijat îndatoririle sociale" şi n-a vrut să priceapă că rămăsesem în urmă cu stocarea şi procesarea datelor, şi dacă mai amînam o dată treaba asta ar fi fost şi mai rău.

Weekendul acesta n-a fost nici un tîrg care să mă intereseze, aşa că am vizitat cîteva librării second-hand din centru. Vînzătorii mă cunosc deja,

ştiu ce caut şi ştiu că sînt dispus să plătesc bani grei pentru materiale de calitate, astfel că rareori mă întorc cu mîna goală. De data asta, doar ce intrasem in “Anticariatul” lui Harry şi el mi-a atras atenția asupra unui vraf imens cu numere mai vechi din “Povestiri bizare”, majoritatea din anii ‘30 sau ‘40, în perfectă stare! Îmi lipseau numai cîteva numere din revista asta, dar Harry a insistat să le cumpăr pe toate, spunîndu-mi că le pot schimba pe cele pe care le am deja cu alte materiale de valoare. Fără îndoială, avea dreptate, dar cu toate astea mi-a tremurat mîna cînd am semnat cecul. Dacă află Ruth cît am cheltuit pe “hîrțogăraie care o să ne dărîme casa într-o bună zi”…

Duminică Ruth a vrut să mergem la film, dar trebuia să inventariez noile achiziții, să actualizez baza de date (fişierele acestea noi şi vechi se completează unele pe altele), şi să-mi rearanjez colecția. În final, s-a dus cu prietena ei Sonya, nu înainte de a menționa că nu mai poate continua aşa şi că trebuie să discutăm problema. “Care problemă?” am întrebat uimit. “Ce vrei să spui, iubito, prin « problemă »? Asta e viața mea!”

3

Presupun că era inevitabil. Sînt pe drojdie, aşa că a trebuit să fac un împrumut. I-am explicat totul lui Ruth, dar n-a vrut să mă asculte. Pur şi simplu nu reuşeşte să mă înțeleagă. Marțea trecută a sunat telefonul. Era prietenul unui prieten, care avea de vînzare întreaga sa colecție de volume cartonate şi ediții de buzunar, întrucît era în spital ca urmare a unui accident de maşină şi trebuia să-şi plătească omul spitalizarea. N-am rezistat tentației, din două motive: intram dintr-odată în posesia unei colecții superbe şi întindeam o mînă de ajutor unui prieten şi frate colecționar aflat la anaghie. Iar sîmbătă am avut ocazia să cumpăr un set absolut fabulos de cartele telefonice, avînd pe ele figurile unor scriitori renumiți (Edgar Allan Poe, Robert Louis Stevenson…), şi actori (Bela Lugosi, Boris Karloff…), precum şi cîteva afişe de film (inclusiv cel pentru “The Incredible Shrinking Man”, după care am oftat atîta). Inutil să precizez, contul meu scădea vertiginos… Motiv pentru care m-am certat îngrozitor cu Ruth, ne-am spus cuvinte urîte pe care le-am regretat imediat după aceea, şi nu ne-am mai vorbit cîteva zile după ce s-au potolit spiritele. Întrebarea mea este: ce-i de făcut? Cale de întoarcere cu siguranță nu mai există.

4

După o discuție îndelungată cu nevastă-mea, am ajuns la concluzia că are dreptate. Hobby-ul meu s-a transformat într-o obsesie care-mi controlează fiecare gînd sau faptă. Dacă nu iau măsuri drastice, o să mă distrugă. "Uită-te în jurul tău", a spus Ruth. "Toată casa este plină de colecțiile tale. Pe toți pereții sînt rafturi care stau să cadă sub greutatea mormanelor de cărți şi reviste. Pe fiecare coridor stau claie peste grămadă cutii, postere şi iar reviste. În puținul spațiu gol rămas zac îngrămădite casete şi CD-uri, de nici nu mai ai loc să te mişti. Tu nu mai ai viață socială. Nu vrei să stai de vorbă decît cu alți colecționari, nu vrei să te duci decît la tîrguri ale colecționarilor. Unde mai pui că ai cheltuit mai mulți bani decît ne putem permite. Nu putem continua aşa, dragule."

"Dar ce pot să fac?" am încercat timid să protestez. "Mi-a intrat în sînge! Colecționarea este viața mea!"

"Pot să te ajut", a spus ea. "Am descoperit că nu eşti singurul lovit de damblaua asta. Am vorbit cu nişte prieteni şi am aflat că există un remediu pentru obsesia ta. Există un club al foştilor colecționari care au înființat un fel de centru de reabilitare a colecționarilor. Ştiu ei cum să te scape de beleaua asta. Sînt oameni care au fost ca tine cîndva, îți înțeleg problema, ştiu ce simți şi gîndeşti şi sînt în măsură să te aducă înapoi pe drumul cel bun. Iubitule, lasă-i pe aceşti oameni să te ajute. Te rog. Fă-o pentru mine".

M-am gîndit intens la propunerea lui Ruth, am dat ocol casei, fiecărui ungher plin cu obiecte horror adunate de-a lungul vremii, obiecte care, prin numărul lor mare, amenință să mă dea afară din casă şi să mă aducă la sapă de lemn. Aşa că am acceptat. O să scap de damblaua asta, oricît m-ar costa. Ruth s-a calmat, mi-a zîmbit şi apoi m-a sărutat. Trecuse ceva vreme de cînd a făcut chestia asta ultima dată. Şi a fost nemaipomenit.

5

Lunea trecută m-am întîlnit prima dată cu cei de la Necolecționari. Sînt nişte tipi de treabă şi mi-am pus mari speranțe în "reabilitarea" mea, ca să folosesc o expresie care aduce a poveşti cu drogați. Cu siguranță nu e atît de grav! Nu este ilegal să colecționezi cărți şi reviste, nu-i aşa? Am discutat despre "cazul" meu, ca să-şi pună la punct o strategie. Între timp m-am dat la fund. Ruth răspunde la telefoane. Dacă e un amic colecționar cu vreo ofertă interesantă, îi spune că nu sînt acasă, dar că o să-l sun cît mai curînd – ceea ce nu e adevărat. Am mers la un tîrg al colecționarilor, dar a

fost şi Ruth cu mine, iar toți banii şi toate cecurile erau la ea – aşa că ne-am întors acasă fără să fi cumpărat nimic, întrucît era de neclintit în hotărîrea ei (deşi a fost teribil de dureros – dacă n-ar fi fost Necolecționarii cu siguranță aş fi căzut iar în păcat). Dar, precum am spus, mi-am pus mari speranțe.

La începutul săptămînii viitoare este programată a doua întîlnire, la care o să-mi prezinte metoda găsită de ei pentru a mă "devirusa". Totuşi serile sînt încă ocupat cu revistele, cărțile şi casetele mele, şi nu prea am viață socială decît cînd e vorba de criminali în serie sau vampiri. Ruth s-a calmat, bazîndu-se pe faptul că sfîrşitul coşmarului e aproape, iar căsnicia noastră va fi salvată. Slavă Domnului! Chiar dacă îmi plac crimele şi senzațiile tari, nu mi-aş da nevasta pentru ele!

6

Nu-mi vine să cred că e adevărat! Parcă viața mea ajunsese brusc într-un punct mort şi cineva a apăsat butonul de derulare înapoi! M-am întors de unde am plecat şi, deşi mi-a luat ceva timp să mă obişnuiesc, spre uimirea mea am descoperit că e o schimbare în bine.

Mai devreme mă gîndeam cum a început totul. Cred că aveam nouă sau zece ani cînd unchiul Graham mi-a dat un volum de povestiri de Edgar Allan Poe şi chiar dacă eram prea tînăr ca să-mi dau seama ce se întîmplă, am fost captivat pe viață. M-au marcat mai ales povestiri precum: "Crimele din Strada Morgue" şi "Prăbuşirea casei Usher". (Le-am recitit la o vîrstă mai matură şi mi-am dat seama cîte mi-au scăpat copil fiind – totuşi, povestirile au avut un rol periculos!). Apoi, mai tîrziu, într-o după-amiază ploioasă, în timp ce urmăream la televizor "Omul invizibil" al lui James Whale, un film alb-negru vechi, am ştiut că mi-am găsit vocația! De îndată ce am avut bani, am început să colind prin anticariate, să cumpăr toate chestiile morbide pe care mi le puteam permite. Strălucitoarele afişe de film de la cinematografele din oraş exercitau şi ele o atracție fatală asupra sufletului meu inocent, şi mă strecuram deseori înăuntru, pe măsură ce situația mea financiară devenea mai relaxată. Vraful de cărți şi reviste creştea binişor, ocupînd un mai întîi un raft, apoi mai multe, apoi o etajeră, apoi… Restul este istorie.

Cîțiva dintre Necolecționari m-au sfătuit să vînd unele din elementele cheie ale colecției mele. Acest sacrificiu va scădea considerabil valoarea colecției, va diminua ataşamentul meu față de aceasta, va uşura paşii următori întrucît implicarea mea emoțională şi valoarea colecției se vor

reduce. Totul este explicat amănunțit în “Ghidul Necolecționarilor”, broşură folosită de aceştia drept manual. (Tot ei au editat şi “Gazeta Necolecționarilor”, dînd ocazia membrilor şi foştilor colecționari “vindecați” să facă schimb de experiență. Am primit primul număr şi m-am declarat mulțumit de tonul acestei publicații).

După o gîndire intensă, am ales primele (şi neprețuitele!) numere ale revistei “Povestiri bizare” (numai la vederea numărului din martie 1923 mi-au dat lacrimile!) şi primele cărți publicate de Editura Arkham (inclusiv un exemplar din “Străinul şi ceilalți” de H.P.Lovecraft, în stare perfectă). Cu numai cîteva săptămîni în urmă, ideea de a renunța la aceste comori m-ar fi omorît, dar acum privesc vînzarea lor cu un amestec ciudat de speranță şi deznădejde. Mă întreb încotro se va înclina balanța.

Dar le voi vinde! Voi vinde nenorocitele de cărți!

7

Funcționează! Dumnezeule, funcționează! Dacă vînd în continuare la prețurile pe care le cer, problemele mele financiare vor dispărea curînd. După ce am renunțat la primele, nu a fost prea greu (ar fi trebuit să ştiu, doar scrie în Ghid!) să vînd cîteva duzini de volume cartonate (multe ediții vechi ale Casei Arkham) şi un teanc de reviste (mai ales seturi din “Ellery Queen Mystery”).

Deşi continuu să citesc şi să urmăresc filme, petrec mai mult timp acum cu nevastă-mea, bîrfind pe marginea oricărui subiect. Joi a venit în vizită mătuşa Rosie şi a fost surprinsă să mă vadă, dar şi mai surprinsă de faptul că am copleşit-o cu sărutări (nu foarte înflăcărate, trebuie să spun). Inutil de precizat, Ruth era toată un zîmbet. Domnul să-i binecuvînteze pe Necolecționari! Mi-au salvat căsnicia, mi-au salvat viața... şi dacă va continua în ritmul acesta, îmi vor salva şi economiile! (Era şi timpul! Falimentul nu era prea departe!)

8

Vînd camioane întregi de cărți, reviste şi afişe, iar un club s-a arătat interesat de colecția mea de casete video. Pe zi ce trece, casa pare să devină tot mai mare! Nu sînt obişnuit cu atîta spațiu, într-o bună zi o să mă rătăcesc prin camerele şi coridoarele goale şi o să mor de foame pînă o să mă găsească cineva!

Acum, pe bune, viața mea reintră în normal, şi vă asigur că e un sentiment plăcut. Uneori mă întreb dacă ştiu în ce se bagă cei care cumpără

de la mine. Ce soartă cumplită îi aşteaptă atunci cînd se vor lămuri cum stă treaba! Îi voi îndruma spre clubul Ne-colecționarilor, să nu mă simt vinovat că li se trage de la mine...

Relația mea cu Ruth se îmbunătățeşte. Ne simțim acum într-adevăr ca un cuplu, ca în vremurile de demult, nu mai sîntem doi străini care trăiesc în aceeaşi casă, dar care nu se întîlnesc niciodată.

În fiecare vineri seara Necolecționarii se întîlnesc într-un bar. Sînt foşti colecționari care au păstrat legătura şi se ajută între ei, precum şi noi membri (era să zic "pacienți"!). Toți înțeleg şi ştiu cu ce s-au confruntat ceilalți, au un trecut comun (a se citi "un păcat comun") pe marginea căruia se țes discuții. (un tip pe nume Peter avea o colecție de peste 25.000 de discuri şi CD-uri şi un garaj plin cu reviste de muzică; în prezent, nu mai ascultă decît glasul nevestei sale şi al bebeluşului). Intenționez să revin cu regularitate la întîlnirile lor.

9

Veşti bune! M-am vindecat, tratamentul şi-a făcut pe deplin efectul şi pot să renunț la el. Colecția mea a dispărut. Cărți, reviste, afişe, casete video, biblioteca... Toată harababura care umple bîrlogul unui colecționar a dispărut! Sînt liber! N-a mai rămas decît "Ghidul" şi gazeta, tocmai am primit al doilea număr. Citindu-le mă năpădesc dulci amintiri, dar nu-mi răpeşte mult timp, aşa că nu mă supăr. Viața noastră socială se îmbogățeşte pe zi ce trece. Ne întîlnim cu prietenii şi rudele, mergem la restaurant, la cinematograf şi în parcuri de distracții şi punem la punct o excursie (prima după mulți ani) în California, la nişte rude mai îndepărtate pe care nu le-am văzut de secole.

Desigur, toate astea sînt posibile datorită influxului masiv de capital rezultat din vînzările mele, vînzări care mi-au permis să-mi plătesc împrumutul şi să-mi rămînă ceva bani pentru a mă considera oarecum înstărit (după umilele mele standarde). La birou mă simt mai în largul meu printre ceilalți; abia îmi mai amintesc vremurile cînd mă autoizolam şi nu vorbeam cu nimeni, întrucît toți ceilalți erau oricum nişte "ciudați".

La ultima întîlnire cu Necolecționarii a venit un tip (fost colecționar de timbre) care fusese "reabilitat" de un alt club, numit "Cercul Decolecționarilor". Cei din acest club au şi ei manualul lor, "Abecedarul Decolecționării" şi o gazetă pentru membri şi foşti membri, "Mesagerul Decolecționarilor". Este absolut fascinant! Se pare că mult mai multe

persoane decît credeam suferă de boala colecționării, iar Necolecționarii nu sînt singurii care se ocupă de problema asta. Cine ştie cîte alte cluburi de acest gen mai există? Pare un domeniu care merită investigat…

10

A trebuit să dau o mulțime de telefoane ca să aflu ce mă interesa. Am dat în sfîrşit de membrul fondator al "Cercului Decolecționarilor", care mi-a trimis un exemplar din Abecedar şi cîteva numere din revista lor, "Mesagerul". Va fi interesant de văzut în ce măsură abordarea lor este diferită de a noastră. Ce m-a frapat cel mai tare este faptul că individul acela a înființat "Cercul" său după ce a auzit de o organizație similară numită "Societatea Lichidare de Stocuri". N-a putut să-mi dea mai multe informații despre acest grup, dar mi-a dat cîteva adrese şi numere de telefon ce mi-ar putea fi de folos. Cine ştie ce-o să descopăr! Poate că există cluburi în toată țara! În toată lumea!

11

Sînt pur şi simplu fascinat! Se pare că există o mulțime de cluburi care şi-au propus să-i lecuiască de colecționat pe cei din Statele Unite şi pe cei de peste alte mări şi țări, în afară de cluburile din Germania şi Marea Britanie. Pe măsură ce găsesc adresele, numerele de telefon şi adresele de e-mail, încerc să le sortez publicațiile, comparînd diferitele metode şi tehnici. Este o activitate incredibil de interesantă, care arată adevărata față a colecționarilor şi problemele pe care le ridică această caracteristică (sau deficiență, depinde cum vezi lucrurile). Am primit deja cîteva ghiduri, manuale, abecedare şi rapoarte (sumarul variază mai mult decît conținutul), precum şi gazete editate de aceste cluburi pentru a crea o legătură între membrii săi. Este fascinant, copleşitor, abracadabrant. Petrec tot mai mult timp îngropat în aceste materiale.

12

Colecția mea se măreşte rapid, exponențial chiar. Pînă acum am reuşit să intru în posesia a 27 de ghiduri despre necolecționare de la tot atîtea organizații, şi găsesc mereu adrese noi. Am toate numerele din opt gazete şi caut în continuare al treilea număr din "Tribuna" al clubului "Frăția Întoarcerea la Zero" (din Vancouver, British Columbia), primul (şi extrem de rarul!) număr din "Manifestul" al clubului "Masa Critică a Disperaților" (din San Antonio, Texas), şi mai multe numere din peste o duzină de gazete (inclusiv din "Raport asupra Negării" al unui club din

Sydney, Australia, “Spirala Descendentă”). În curînd îmi voi completa colecția, întrucît cunosc destule persoane din cadrul acestor cluburi. Desigur, problema este că nu am o listă (unealta de bază a unui colecționar) a tuturor organizațiilor şi publicațiilor lor, dar lucrez la o asemenea listă.

Ruth este supărată pe mine. Noua mea pasiune îmi consumă prea mult timp şi bani, şi tot mai mult spațiu din casă îi este dedicat. “De ce te-ai măritat cu un colecționar?” i-am spus, dar se pare că n-am făcut decît să înrăutățesc situația.

(traducere de Adriana Moşoiu)

Article printed from Nautilus: **http://www.nautilus.nemira.ro**

URL to article: **http://www.nautilus.nemira.ro/povestiri/colectionarul/**

Click here to print.

Copyright © 2008 Nautilus.